

El director Ricardo Bartís «pesca» desassossec a Temporada Alta

► «La pesca», la darrera obra del director argentí, és una coproducció entre Girona, Avinyó i fins a tres festivals internacionals més

FITXA DE L'OBRA

«LA PESCA»

► DIRECCIÓ **Ricardo Bartís**
 ► COMPANYIA **Cia. Sportivo Teatral** (DIA I HORA: 30 I 31 d'octubre, i 1 de novembre.
 ► LLOC **Espai La Pineda (Sant Gregori)**

BARCELONA | EFE/DG

■ La política, l'amor i la moral així com la realitat argentina actual formen part de les preses que intenten pescar tres personatges a *La pesca*, un espectacle que firma Ricardo Bartís els dies 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre al festival de tardor Temporada Alta.

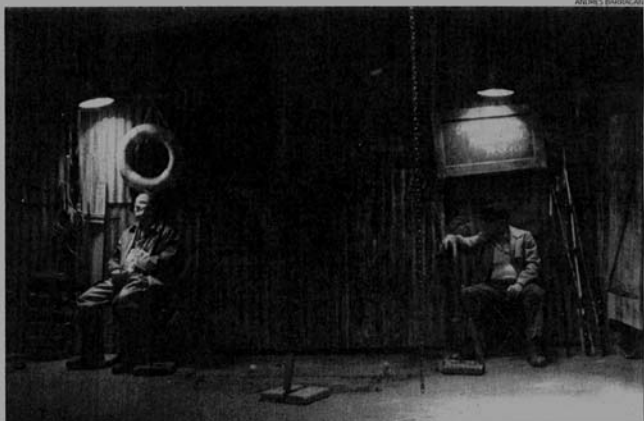
Bartís va presentar ahir a Barcelona el muntatge que ha realitzat a partir d'un text de Jean-François Perrier, coproduït en la seva gira eu-

ropea pel festival català i els d'Avinyó (França), delle Colline Torinesi (Itàlia), der Welt in Halle i Hebbel am Ufer (Alemanya) i De ingel (Bèlgica).

Al capdavant de la seva companyia de Buenos Aires Sportivo Teatral, Bartís porta en aquesta ocasió a Girona una obra interpretada per Sergio Boris, Carlos Delfeo i Pablo de Nito, estrenada a principis d'any a la capital argentina.

Es representarà a l'Espai La Pineda de Sant Gregori, que té una capacitat per a un centenar d'espectadors que s'assuïren en forma d'ela per assistir a un espectacle amb una escenografia que recrea un espai de pesca peculiar.

En una mena de soterrani on discorre l'acció, el públic accedirà a través dels actors al rierol Maldonado,

Un moment de la representació, en la qual els pescadors i les seves discussions són l'eix principal.

cur de l'aigua immortalitzat per Borges i altres escriptors, vinculat a la xarxa de clavagem de Buenos Aires, on els peixos mutants coneguts com a «tarariras».

Occupats en la pesca d'aquesta espècie de salmònids voraçs i de gran resistència, els tres personatges teatrals parlen del desassossec que els envaeix, del mite del peronisme, «una il·lusió perduda com en el tango que té a veure amb un cadaver al qual li han tallat les mans», ha assenyalat Bartís. De fet, dos

dels personatges discuteixen en l'obra sobre les seves diferents mirades entom del peronisme i fins i tot al·ludeixen a «un vell pare de la pàtria», en referència a Perón. També s'hi parla de la tradició masculista i a una mica misogina de l'Argentina, «d'acord amb la pesca i la seducció i creença dels personatges que van a pescar amb una esperança de salvació, i del desig argentí «de tenir una gesta històrica més enlla de la derrota que es percep».

Quan preparava l'obra, Bartís i els seus actors es van traslladar al bar-

ri de Buenos Aires de Palermo, en ple hivern, per parlar amb els pescadors que practiquen pesca amb mosca.

Prèviament a l'espectacle, el públic rep un vocabulari que l'il·lustra sobre el significat de paraules o conceptes peculiars.

Bartís i la seva Cia. Sportivo Teatral, que sobretot a Buenos Aires de les classes que imparteix, arriba al festival de tardor català des d'Anvers i conclou aquí la seva gira europea, que reprendrà l'any que ve a París, el Festival de Tardor de Madrid i Toluosa (França).

Ramon Madaula, Josep M. Terricabras i Oriol Ponsatí-Murià van presentar el llibre de Diderot.

Madaula presenta «El nebot de Rameau»

GIRONA | DG

■ Precedint la primera representació d'*El Llibertí*, el café del Teatre Municipal de Girona va acollir ahir la presentació del llibre de Denis Diderot *El nebot de Rameau*. El vincle amb aquest espectacle de Temporada Alta és que en aquesta obra, l'actor Ramon Madaula hi interpreta precisament el personatge del filòsof Denis Diderot.

El mateix Madaula va assistir a la presentació del llibre, juntament amb el filòsof Josep Maria

Terricabras i el traductor i editor del llibre, Oriol Ponsatí-Murià.

El nebot de Rameau és un diàleg entre un filòsof i un personatge sense escrúpols, que és el nebot del cèlebre compositor Jean-Philippe Rameau. En el seu moment, Diderot va considerar massa ariscada la publicació d'aquesta obra en vida i la va mantenir amagada fins a la seva mort. No va ser fins al 1804 que Goethe es va interessar per aquest text inèdit i el va traduir a l'alemany. A partir

d'aleshores, l'interès per l'obra no ha deixat de créixer i ha captivat pensadors com Hegel o Foucault.

Pel que fa al seu autor, el filòsof Denis Diderot (1713-1784), va néixer en el si d'una família burgesa benestant. Va estudiar llengües clàssiques, medicina i música a París, on va entrar en contacte amb les idees il·lustrades d'Alembert, amb qui va dur a terme l'obra de la seva vida, l'*Enciclopèdia*. Va escriure obres filosòfiques, literàries, científiques i de crítica.

TEATRE CRÍTICA

DOLÇ AMOR DE MARE

MARTA PALLARÉS | GIRONA

LA MATERNITAT D'ELNA

► D'Assumpta Montellà. Dramatúrgic: Pablo Ley. Direcció: Josep Galindo. Selecció musical: Luc-Olivier Sánchez i

Rosa Galindo. Intèrpret: Rosa Galindo.

Piano: Luc-Olivier Sánchez. Espai escènic: Projecte Galilé. DIA I LLOC: 25/10/08, Sala La Planeta. Festival Temporada Alta.

Hi ha històries que no per molt explicades perdien la vigència o el pes emocional. El cas del drama de l'exili republicà i de la reculsió dels fugitius al camp de concentració d'Argelès n'és una. I si a més aquests fets s'envolten de noms propis, d'històries personals i d'amors incondicionals, com el d'una mare, resulten colpidors.

Aquesta intensitat va fer que Assumpta Montellà, l'autora del llibre *La maternitat d'Elna*, deixés la promoció de l'obra i les conferències sobre el tema durant un temps. Així ho va explicar al prelu di de la representació feta a La Planeta. Però hi va tornar al cap de poc, convençuda que era necessari explicar-ho a les noves generacions, i d'aquí en va sortir l'entesa per a realitzar aquesta producció teatral.

Feta tota aquesta introducció, el lec-

tor ja es pot imaginar quina mena d'història se'ns planteja. El que no es pot imaginar és com. La magnífica Rosa Galindo dona veu i quina veu! a una dona embarassada que, després de travessar la frontera, és separada del seu marit i reclosa a Argelès. Les penúries suportades pels republicans tancats allà són encara més grans per a les dones amb criatures, que tenien una taxa de mortalitat del 90 per cent. Però allà va aparèixer «un àngel», l'infermera Elisabeth Eidenbenz, que va aconseguir dur les dones embarassades a una maternitat situada a Elna, on podrien parir en les millors condicions.

Això és el que. Però el gran, grandíssim mèrit aleshores d'aquesta adaptació teatral recau en el com. I no és d'estranyar, tenint en compte que la dramàturgja ve signada per Pablo Ley. Un recull de cançons, amb un pes molt important dels termes francesos, acompanya el text. El piano de Luc-Olivier Sánchez i la veu de Galindo, ja versada en teatre musical, donen encara més calidesa a una història prou càlida només pel que explica. L'escenografia, tan mínima com suggerent, acaba omplint el terra de l'escenari de peces de roba, de fotografies, de baguls, és a dir, tot allò que es va perdre en el camí de l'exili i que l'obra pretén recuperar simbòlicament.

I de fons, projeccions dels nens i nenes que van aconseguir sobreviure gràcies a Eidenbenz, i de les mares que van trobar allà un espai de pau enmig de l'horror. Senzillesa màxima, i sobretot, cap concessió ni a la morbositat, ni a la trampa, ni a l'exageració. Pur sentiment aplegats fins i tot per als cors més endurits.